

Sygnatura akt VI W 1110/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15-10-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Izabella Gabriel

Protokolant: Katarzyna Łukomska

po rozpoznaniu w dniu 15-10-2015 r.

sprawy przeciwko **P. R.**

synowi J. i D. z domu G.

urodzonemu (...) we W.

obwinionemu o to, że

w dniu 23 grudnia 2014 r. około godz. 06.15 we W. na ul. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki R. (...) o nr rej (...) jechał częścią wyłączoną z ruchu (wydzielone torowisko tramwajowe) jezdni ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...) i na wysokości posesji nr (...) zjeżdżając na lewy pas ruchu wyznaczony do jazdy na wprost nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu w wyniku czego zderzył się z kierującym samochodem marki H. (...) o nr rej (...) który jechał w tym samym kierunku lewym pasem ruchu

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

I. uznaje obwinionego P. R. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 600 (sześćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 50 zł.

Sygn. akt VI W 1110/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania jurysdykcyjnego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 grudnia 2014r., ok. godz. 6.15, obwiniony P. R., kierując samochodem m-ki R. (...) o nr rej. (...), jadąc ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...), będąc przed pl. (...), a za skrzyżowaniem z ul. (...), poruszał się częścią wyłączoną z ruchu, tj. po wydzielonym torowisku tramwajowym znajdującym się na jezdni ul. (...). W tym samym czasie, w tym samym kierunku, lewym pasem jezdni ul. (...), przeznaczonym do jazdy na wprost jechał R. Z., kierujący samochodem m-ki H. (...) o nr rej. (...). Wymieniony nie zmieniał tego pasa ruchu. Bezpośrednio za samochodem m-ki H. (...), w

kierunku pl. (...), z zamiarem skrętu w lewo w ul. (...), jechał kierujący samochodem m-ki D. (...). Obwiniony będąc za w/w skrzyżowaniem z ul. (...), jadąc wydzielonym torowiskiem tramwajowym, rozpoczął manewr wyprzedzania samochodu H. (...), a następnie zaczął zjeżdżać z torowiska na lewy pas jezdni, zajeżdżając drogę kierującemu samochodem H. (...), doprowadzając w wyniku tego do zderzenia się obu pojazdów. Uszkodzenia samochodu R. (...) skupione były w tylnej części prawego boku, uszkodzeniu samochodu H. (...) skupione były natomiast w przedniej części lewego boku. Obaj kierujący w chwili zdarzenia byli trzeźwi. Kierowca samochodu H. (...) jechał sam, natomiast obwiniony jechał z pasażerką W. M..

Na miejsce zdarzenia przybyli funkcjonariusze policji, którzy jako sprawcę wskazali P. R..

Do przedmiotowego zdarzenia doszło na ul. (...), przed pl. (...), na odcinku za skrzyżowaniem z ul. (...). Na tym odcinku ul. (...) były dwa pasy ruchu – prawy przy krawędzi jezdni i lewy przy torowisku, a z ich lewej strony było wydzielone torowisko tramwajowe, oznaczone znakami poziomymi i pionowymi. Oznakowanie to było czytelne.

Biegły z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych, fotografii kryminalistycznej i mechanoskopijnych badań pojazdów składając ustną opinię w sprawie stwierdził, że stan zagrożenia i sytuację kolizyjną wytworzył kierujący samochodem R. (...).

dowód: notatka urzędowa k. 4; zdjęcia k. 5, 67-69; protokoły badań stanu trzeźwości k. 7,8; zapis z monitoringu zarejestrowany na załączonej płycie k. 12; częściowo wyjaśnienia obwinionego k. 19/v i z dnia 09 lipca 2015r.; zeznania św. R. Z. k. 23-23/v i z dnia 09 lipca 2015r.; zeznania św. E. G. k. 21/v i z dnia 11.08.2015r.; częściowo zeznania św. W. M.; projekt oznakowania ul. (...) k.68; ustna opinia biegłego złożona w dniu 15.10.2015r.

P. R. ma 55 lat, jest rozwiedziony, ma na utrzymaniu jedno dziecko, prowadzi własną działalność gospodarczą, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, odwykowo, był uprzednio karany za wykroczenie drogowe.

dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 19

Przesłuchany w toku czynności wyjaśniających P. R. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił m.in., że uważa, że sprawcą całego zdarzenia był kierujący pojazdem m-ki H., który z prawego pasa ruchu wjechał w jego pojazd z nieznanego mu przyczyny, i że na wysokości wysepki tramwajowej poczuł uderzenie w tylną prawą część swojego samochodu (k. 19/v).

W złożonym sprzeciwie od wyroku nakazowego obwiniony ponownie wskazał, że kierowca samochodu H. (...) najechał na niego z tyłu zjeżdżając z prawego pasa ruchu na lewy, na którym był obwiniony już od skrzyżowania ul. (...) z ul. (...), podał też, że kierowca H. musiał zjeżdżać z prawego pasa na lewy bez włączonego kierunkowskazu, że został najechany od tyłu i nie miał żadnych szans zareagowania i uniknięcia wypadku, że nie wie od kiedy lewy pas ruchu z torowiskiem na ul. (...) jest wyłączony z ruchu, dodał jednak, że jest on wyłączony tylko na odcinku od ul. (...) do ul. (...), a od skrzyżowania ul. (...) z ul. (...) lewy pas jest normalnie w ruchu, a tory tramwajowe odchodzą na lewo poza trzeci pas, który zaczyna się za skrzyżowaniem w niewielkiej odległości (k. 41-42).

Na rozprawie w dniu 09 lipca 2015r. obwiniony nie przyznał się do winy oświadczając, że to on został najechany i poszkodowany. Wyjaśnił, że jechał z ul. (...) od strony (...) ul. (...) lewym pasem ruchu i gdy przyhamował z uwagi na pojazd przed nim, który wjeżdżał na pas do skrętu w lewo, został najechany z tyłu przez zjeżdżający prawdopodobnie z prawego pasa samochód. Obwiniony wyjaśnił też, że po minięciu skrzyżowania z ul. (...) nie jechał już torowiskiem, bo ono odbija w lewo, że od wysokości ul. (...) jechał środkowym, czyli lewym pasem, bo trochę później zaczyna się trzeci pas. Dodał, że od momentu skrzyżowania z ul. (...) cały czas jechał tym samym pasem ruchu, nie zmieniał go. Wyjaśnił także, że kiedy pojazd jadący przed nim włączył kierunkowskaz i zaczął zjeżdżać na ten pas on lekko przyhamował i wtedy poczuł uderzenie z tyłu, w tym momencie znajdował się na lewym pasie jezdni, przeznaczonym do jazdy na wprost, który później jest pasem środkowym. Jeszcze raz obwiniony stwierdził, że od ul. (...) do skrzyżowania z ul. (...) jechał lewym pasem po torowisku, ale nie był to jeszcze pas wydzielony, po minięciu skrzyżowania jechał cały czas

drugim pasem, nie jechał po wydzielonym torowisku, nie zmieniał pasa ruchu od samego początku do skrzyżowania (k. 52-53).

Oceniając wyjaśnienia obwinionego Sąd uznał je za niewiarygodne w części dot. jego toru jazdy, zwłaszcza na odcinku ul. (...) od skrzyżowania z ul. (...), obowiązującego tam oznakowania (w tym zwłaszcza poziomego, które nie było zmieniane) świadczącego o wyłączeniu torowiska tramwajowego, jak też co do tego, że kierujący samochodem H. (...) jechał wówczas prawym pasem jezdni i zmieniając go na lewy pas jezdni najechał na obwinionego. W tym zakresie bowiem wyjaśnienia te są sprzeczne z innymi dowodami - zeznania świadków R. Z. i E. G., opinią biegłego i materiałem zabezpieczonym na załączonych płytach. W pozostałym zakresie dot. czasu i miejsca zdarzenia oraz marek obu samochodów Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego, jako że w tym zakresie są one zbieżne z pozostałymi dowodami.

Oceniając zeznania świadków R. Z. i E. G. Sąd doszedł do przekonania, że są one w pełni wiarygodne, gdyż korespondują one z zdjęciami obrazującymi miejsce zdarzenia, z zapisem z monitoringu i z opinią biegłego. Opinię tę Sąd ocenił jako jasną, pełną i wewnętrznie spójną, a wnioski w niej zawarte za logiczne i przekonujące. W konsekwencji tego zeznaniom świadka W. M., jako nielogicznym i sprzecznym z w/w wiarygodnymi dowodami, Sąd co do najistotniejszych okoliczności (w tym co do tego, że obwiniony nie jechał po torowisku) nie dał wiary, uznając je za wiarygodne tylko w części dot. tego, jaką ulicą i z kim jechała samochodem w chwili zdarzenia.

Pozostałym dowodom w postaci dokumentów dołączonych do akt sprawy, jako sporządzonym w sposób prawidłowy i przez podmioty do tego uprawnione, w tym omówionej wyżej opinii biegłego, jak też dowodom w postaci zabezpieczonego monitoringu i zdjęć miejsca zdarzenia Sąd w całości dał wiarę, mając przy tym na uwadze, iż w oparciu o te dowody można było ustalić okoliczności i przebieg zdarzenia, miejsce w którym do niego doszło i jego skutki.

Sąd zważył co następuje

Po zweryfikowaniu przeprowadzonych w sprawie dowodów i dokonaniu na ich podstawie ustaleń faktycznych Sąd uznał, że obwiniony kierując samochodem m-ki R. (...) o nr rej. (...), jadąc częścią jezdni wyłączoną z ruchu – wydzielonym torowiskiem tramwajowym, zjeżdżając na lwy pas ruchu, nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu samochodem m-ki H. (...) nr rej. (...), jadącemu lewym pasem ruchu w tym samym kierunku, przez co wytworzył stan zagrożenia i sytuację kolizyjną doprowadzając do zderzenia obu pojazdów. Wyczerpał w ten sposób znamiona wykroczenia stypizowanego w art. 86 § 1 kw albowiem zgodnie z treścią tego przepisu odpowiedzialności karnej podlega ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zachowaniem swym obwiniony niewątpliwie stworzył takie zagrożenie.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd uwzględnił okoliczności obciążające takie jak wcześniejsza karalność obwinionego za wykroczenia drogowe oraz fakt, że sytuacja na drodze w żadnej mierze nie uzasadniała takiego zachowania się obwinionego, które prawdopodobnie było wynikiem tylko tego, że obwiniony chciał szybciej niż inni pokonać wskazany odcinek drogi. Innych okoliczności obciążających, jak też łagodzących Sąd nie znalazł.

Biorąc to pod uwagę, jak też uwzględniając dyrektywy wymiaru kary Sąd wymierzył obwinionemu ustawowo przewidzianą karę grzywny, uznając z jednej strony, że w tym konkretnym przypadku taki właśnie rodzaj kary jest najbardziej celowy i to zarówno z uwagi na swój rozmiar, jak też związany z tym stopień dolegliwości, z drugiej zaś bacząc, by dolegliwość ta nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma ona osiągnąć tak w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 118 § 1 k.p.w., nie znajdując podstaw do zwolnienia obwinionego od ponoszenia tych kosztów, uwzględniając fakt, że prowadzi on działalność gospodarczą.